

கடைசி நேர ஆயத்தம்

[16:21-28]

இயேசு தாம் தேவனுடைய குமாரன் மற்றும் மேசியா என்று சொன்னதை இன்னமும் உணராமல் சீஷர்கள் (எண்ணத்தில்) வெகு தொலைவில் இருந்தார்கள். இப்பொழுது அவர் மேற்கொண்டு போதித்து தாம் மரிக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்தார்.

நெருங்கி வரும் சிலுவையும் வரவிருக்கும் மரணத்தைக் குறித்த முதல் அறிவிப்பும் (16:21-23)

²¹ அதுமுதல் இயேசு, தாம் எருசலேமுக்குப் போய், மூப்பராலும் பிரதான ஆசாரியராலும் வேதபாரசராலும் பலபாடுகள் பட்டு, கொலையுண்டு, மூன்றாம் நாளில் எழுந்திருக்க வேண்டும் என்பதைத் தம்முடைய சீஷர்களுக்குச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

²² அப்பொழுது, பேதுரு அவரைத் தனியே அழைத்துக் கொண்டுபோய்: ஆண்டவரே, இது உமக்கு நேரிடக் கூடாதே, இது உமக்குச் சம்பவிப்பதில்லை என்று அவரைக் கடிந்துகொள்ளத் தொடங்கினான்.

²³ அவரோ திரும்பிப் பேதுருவைப் பார்த்து: எனக்குப் பின்னாகப்போ, சாத்தானே, நீ எனக்கு இடறலாய் இருக்கிறாய்; தேவனுக்கு ஏற்றவைகளைச் சிந்தியாமல் மனுஷருக்கு ஏற்றவைகளைச் சிந்திக்கிறாய் என்றார்.

வசனம் 21. அதுமுதல் (காண்க 4:17) எனும் புதம் இயேசுவின் ஊழியத்தில் ஒரு புதிய தளத்தை குறிப்பிடுகிறது. கலிலேயாவில் அவருடைய ஊழியம் முடிவை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த வேளையில் அவர் தம் கவனத்தை எருசலேம் பக்கமாகத் திருப்புகிறார் (காண்க 19:1). கொல்கொதாவின் நிழல் இப்பொழுதே அவர் மீது படியத் துவங்குகிறது. ஆதியாகமம் 3:15 ன் துவக்கம் இந்த ஒரு நிகழ்ச்சியைத் தான் காட்சியாக வசனங்கள் சுட்டிக் காட்டிக் கொண்டுவந்தன, எருசலேம் பக்கம் தமது முகத்தைத் திருப்பினார், மற்றும் அவர் மறுபடி திரும்புவதில்லை. உலகிற்குத் தமது இராட்சிப்பின் கவிசேஷத்தை கொண்டு போகவேண்டுமென தாம் நம்பிக் கொண்டிருந்த மனிதர்கள் தங்களுடைய ஆவிக்குரிய புரிந்து கொள்ளாதலில் இன்னமும் வளர்ச்சியற்றவர்களாகவே இருந்தனர் என்பதை இயேசு அறிந்திருந்தார். அவர் அவர்களுக்குப் போதிக்க வேண்டிய காரியங்கள் இன்னும் அதிகமாக இருந்தன, ஆகிலும் இந்தப் பணியைச் செய்து முடிக்க அவருக்கு மிகக் குறுகிய காலமே இருந்தது.

இயேசு தாம் எருசலேமுக்குப்போய், ... பல பாடுகள் படவேண்டும்

என்பதைத் தமது சீஷர்களுக்குக் காட்டத் துவங்கினார். 16:1ல் பரிசேயர்களும் சதுசேயர்களும் இயேசுவினிடத்தில் தங்களுக்கு ஒரு அடையாளத்தைக் “காட்ட” வேண்டும் (epideiknumi) என்று கேட்டார்கள், ஆனால் அவர் அப்படிக் காட்ட வில்லை. இங்கே இயேசு “காட்டத்” (deiknumi) துவங்கி வரும் நாட்களில் என்ன நடக்கும் என்பதை தமது சீஷர்களுக்கு விளக்கமளித்தார். இயேசுவோடு அவர்களுக்கு இருந்த நட்புறவு பல சிலாக்கியம் நிறைந்த வெளிப்பாடுகளைப் பெறச் செய்தது (13:11).¹ (பாடுகள் பட) “வேண்டும்” என்று அவர் குறிப்பிடும் வினைச்சொல் (dei) தெய்வீக அவசியத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது; அவர் பாடுபட வேண்டியது தேவனுடைய சித்தம் (26:39, 42; நடப்புகள் 2:23).

கர்த்தருடைய பாடுகளைத் தூண்டுவோர் மூப்பர்கள் பிரதான ஆசாரியர்கள் மற்றும் வேதபாரகர். “மூப்பர்” என்போர் ஞானமும் அனுபவமுமிக்கவர்களென மதிக்கப்பட்டவர்கள். “பிரதான ஆசாரியர்கள்” சமுதாயத்தில் உயர்ந்தவர்களாகக் கருதப்பட்ட ஆட்சியாளர்களின் அங்கத்தினர்கள், அவர்கள் எப்பொழுதும் சதுசேயர்களோடு இணைந்து கொள்வார்கள். “வேதபாரகர்” அல்லது “நியாயப்பிரமாண போதகர்கள்” (NIV) கற்றறிந்த ரபீமார்கள்; அவர்கள் பரிசேயர்களாயிருந்தார்கள். இந்த மூன்று வகை நபர்களும், எருசலேமில் இருந்த யூதர்களின் ஆலோசனை சங்கத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. இயேசுவைக் கண்படுத்தி அவரைத் தொழுது கொள்வதில் முதல் நபர்களாய் வரிசையில் நிற்க வேண்டியவர்கள் தான் அவருடைய பாடுகளுக்கும் மரண ஆக்கினைக்கும் காரணிகளாயிருந்தனர்.²

கிறிஸ்து கொலைசெய்யப்பட்டபோவதைக் குறிப்பாக தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார். அப்படிப்பட்ட மரணத்தை குறிப்பால் வெளிப்படுத்தினார் (9:15; 12:39, 40; யோவான் 2:19; 3:14; 6:51), ஆனால் இதுவே தெளிவாக அதுபற்றிக் குறிப்பிடுகிற முதல் அறிக்கை (காண்க 17:22, 23; 20:17-19; 26:2). இதற்கு ஒப்பான மாற்குவின் வசனப்பகுதியில் “இந்த வார்த்தையை அவர் தாராளமாகச் சொன்னார்” என்று சொல்லப்படுகிறது (மாற்கு 8:32). இயேசு தாம் இன்னவிறதமாய் மரிக்கப் போகிறார் என்பதை இந்த வசனப் பகுதியில் தம்முடைய சீஷர்களுக்குத் திட்டமாய் முன்னுரைக்கவில்லை, என்றாலும் அதுகுறித்து 16:24ல் பேசப்படுகிறது. பின்னதாகக் குறிப்பிடும் முன்னுரைத்தல் களில், அது ஒரு சிலுவையில் அறையப்படுதலாக இருக்கும் என்று குறிப்பிட்டார் (20:17-19). ஒருவகையில் அவர்கள் பழைய ஏற்பாட்டு தீர்க்கதரிசனத்திலிருந்து இந்த உண்மையை அறிந்திருக்க வேண்டியவர்கள் (சங்கீதம் 22:16-18; ஏசாயா 53:1-12).

தாம் மூன்றாம் நாளில் எழுந்திருக்கப் போவதையும் இயேசு விளக்கப்படுத்தினார். தேவன் “[அவருடைய] ஆத்துமாவைப் பாதாளத்தில் விடமாட்டார் [அவருடைய] பரிசுத்தருடைய அழிவைக் காணவொட்டார்” (நடப்புகள் 2:27). கிறிஸ்துவின் “மூன்றாம் நாள் உயிர்த்தெழுதல்” - எபிரேய வார்த்தையின்படி “மூன்று நாள் கழித்து” - என்பதுதான் வசனங்களின் தொடர் சாட்சியம்.³ இயேசுவின் பாடுகள் பற்றிய முன்னறிந்த உணர்வுகளை, அநேக சம்பவங்களில் தமது சீஷர்களுக்கு வெளிப்படுத்தியிருக்கிறபடியால், அவர் உயிர்த்தெழுந்து வந்தபின் அவர்களுடைய விசுவாசத்தை பெலப்படுத்தியது (ஞாக்கா 24:44-49; யோவான் 14:29; 16:1, 4, 33).

வசனம் 22. இயேசுவே கிறிஸ்து என்று அறிக்கை செய்த பேதுருவின் கண்ணோட்டத்தில் (16:16), அதைத் தொடர்ந்து சடுதியாக இயேசுவின் மரணம் பற்றி பேசியது அதிர்ச்சியளிக்கும் விஷயமாக இருந்தது. பேதுரு அவரைத் தனியே அழைத்துக் கொண்டுபோய் ... அவரைக் கடிந்து கொள்ளத் தொடங்கினான். பேதுருவின் செயல்களெல்லாம் மிகவும் வழக்கத்திற்கு மாறானவைகளாக இருந்தன என்பது மிகத் தெளிவாக இருக்கிறது. ஒரு மாணவன் தமது ஆசிரியரைத் திருத்த முயலுவது என்பது வழக்கத்துக்கு மாறானது, அதைக்காட்டிலும் மோசமான செயல் அவரைக் “கடிந்து கொள்ளுதல்.”⁴ பேதுரு வற்புறுத்தி, ஆண்டவரே, இது உமக்கு நேரிடக் கூடாதே, இது உமக்குச் சம்பவிப்பதில்லை என்றான். மேசியா பாடுபடுவார் என்பது முதல் நூற்றாண்டில் யூதர்களின் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு முற்றிலும் எதிரானது (1 கொரிந்தியர் 1:23). இஸ்ரவேலை அவளுடைய சத்துருக்களிடத்திலிருந்து விடுதலை பெறச் செய்யவும் இஸ்ரவேலுக்குள் இருக்கும் துன்மார்க்கரை சங்காரம் பண்ணவும் மேசியாவை எதிர்பார்த்திருந்தனர். அவரே மரணத்துக்குள்ளாக்கப்பட போவதில்லை.⁵ இருப்பினும், கர்த்தருடைய மரணத்தை பேதுரு தடுக்க முடியும் என்று நினைப்பது மதியீனமானது.

வசனம் 23. இயேசுவின் பலமான கடிந்து கொள்ளுதலில் ஒன்று பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது என்றால் அது, இயேசு பேதுருவைப் பார்த்து, எனக்குப் பின்னாகப் போ, சாத்தானே! என்று சொன்னதுதான். பின்னர் அப்படியே செய்து, கிறிஸ்துவை மூன்றுமுறை அவன் மறுதலித்த போது, பேதுரு தனது இருதயத்தில் சாத்தான் நுழைய அனுமதித்து கோதுமையை சுளகினால் புடைக்கிறதுபோல தன்னை “புடைக்கும்படி” இடமளித்தார் (புரக்கா 22:31). இயேசுவை பேதுரு சோதிக்கும்படி பிசாசானவன் அவனைப் பூன்படுத்தி “சிலுவையில்லா கிரீடம் அணிய” சிந்திக்கத் தூண்டுகிறான்⁶ (4:8-10)ன் விளக்கவுரையைக் காண்க). ஒருவர் தேவனுடைய சித்தத்திற்கு எதிர்த்து நிற்கும்போது, தான் சாத்தானின் பக்கம் நிற்பதை அவர் காண முடியும் - அவனுடைய பணியைத் தான் செய்து கொண்டிருப்பதைக் காண முடியும்.⁷

வசனங்கள் 17 லிருந்து 23 வரை ஒரு பலமான முரண்பாட்டைக் காண்கூடும். வசனம் 17ல், தம்மை கிறிஸ்து என்று அறிக்கையிட்டதற்காக இயேசு பேதுருவை ஆசீர்வதித்து, அது தேவனால் அவனுக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டது என்று சொன்னார். வசனம் 23ல், பேதுரு கிறிஸ்துவை கடிந்து கொண்ட செயல் சாத்தானால் ஏவப்பட்டது எனத் தெரிகிறது.

“எனக்குப் பின்னாகப்போ, சாத்தானே” என்பது, 4:10ல் சொல்லப்படும் “அப்பாலே போ, சாத்தானே” என்பதற்குச் சமமானது. எப்படியிருப்பினும், வனாந்திர சோதனையின் போது இயேசு சாத்தானை தம்முடைய பிரசன்னத்தை விட்டுப் போகச் சொன்னபடியே, இங்கே பேதுருவிடத்தில் தனது கடமையை முறையாக ஒரு சீஷனாக நிறைவேற்ற வேண்டும் அல்லது சிலுவைக்கு அவரைப் பின்பற்றி வர வேண்டும்.⁸

பேதுரு தன்னுடைய எதிர்த்தலின் மூலம் இயேசுவுக்கு தடைக் கல்லாய் இருந்தான். “கல்லாகிய” பேதுரு தடைக் கல்லாகி விட்டான். பேதுரு இயேசுவுக்குப் பின்னால் செல்லும்படி நகர்ந்தால், இயேசு சிலுவையை நோக்கிப் பயணிக்கும்போது, அவருக்குத் தடையாய் இனியும் இருக்கமாட்டான்.

இயேசு பேதுருவிடம், தேவனுக்கு ஏற்றவைகளைச் சிந்தியாமல் மனுஷருக்கு ஏற்றவைகளைச் சிந்திக்கிறாய் என்றார். அப்போஸ்தலன் ஆவிக்குரியவைகளைச் சிந்தியாமல் மாமிசத்துக்குரியவைகளைச் சிந்தித்தார். இயேசுவை மேசியாவாக அவர் அறிக்கை செய்திருந்தாலும், தனது கடமை இன்னதென்று இயேசுவைக் காட்டிலும் வித்தியாசமான புரிந்துகொள்ளுதலை உடையவராக அவர் (பேதுரு) இருந்தார். வசனம் 17ல் “மாமிசத்துக்கும் இரத்தத்துக்கும்” உள்ள வேறுபாட்டைக் காட்டி (மாமிசப் பிரகாரமான மனுஷனுடன்) “பரலோகத்திலுள்ள பிதாவை” ஒப்பிடுகிறார். இங்கு “தேவனுக்கு ஏற்றவைகளையும்,” “மனுஷனுக்கு ஏற்றவைகளையும்” குறித்து மற்றொரு வேறுபாடு காட்டப்படுகிறது.

சீஷத்துவத்துக்கான செலவைக் குறித்து இயேசுவின் பிரகடனம் (16:24-27)

²⁴ அப்பொழுது, இயேசு தம்முடைய சீஷர்களை நோக்கி: ஒருவன் என்னைப் பின்பற்றிவர விரும்பினால், அவன் தன்னைத் தான் வெறுத்து, தன் சிலுவையை எடுத்துக் கொண்டு என்னைப் பின்பற்றக்கடவன்.

²⁵ தன் ஜீவனை இரட்சிக்க விரும்புகிறவன் அதை இழந்துபோவான்; என்னிமித்தமாக தன் ஜீவனை இழந்துபோகிறவன் அதைக் கண்டடைவான்.

²⁶ மனுஷன் உலகம் முழுவதையும் ஆதாயப்படுத்திக் கொண்டாலும், தன் ஜீவனை நஷ்டப்படுத்தினால் அவனுக்கு லாபம் என்ன? மனுஷன் தன் ஜீவனுக்கு ஈடாக என்னத்தைக் கொடுப்பான்?

²⁷ மனுஷகுமாரன் தம்முடைய பிதாவின் மகிமை பொருந்தினவராய்த் தம்முடைய தூதரோடுங்கூட வருவார்; அப்பொழுது அவனவனுடைய கிரியைகளுக்குத் தக்கதாக அவனவனுக்கு பெலனளிப்பார்.

வசனம் 24. அவர்கள் தங்களை அவருக்காக அர்ப்பணம் பண்ண ஆயத்தமாகும் பொருட்டு, இயேசு உண்மையான சீஷத்துவத்துக்குரிய அர்த்தத்தை அப்போஸ்தலருக்குப் போதித்தார். கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும் உண்மையுள்ளவனாயிருக்க, ஒருவன் தன்னைத்தான் வெறுக்க வேண்டும். “வெறுத்தல்” என்ற கிரேக்க வார்த்தையின் (*apareomai*) பொருள் “முற்றிலும் தன்னுடையதல்ல என்று ஒதுங்கிக் கொள்ளுதல்” அல்லது “மற்றவர்களிடத்திலிருந்து ஒருவர் முழுமையாய்த் தன்னைத் தனிமைப்படுத்திக் கொள்வது.” இயேசு பின்னதாக பேதுருவின் மறுதலித்தலை சுட்டிக் காட்ட இந்த வார்த்தையைப் பயன்படுத்தினார் (26:34, 35, 75). *Apareomai* என்பதற்கான மற்றொரு விளக்கம் “முற்றிலும் சுயநலமில்லாமல் செயல்படுதல்.” இந்த வார்த்தையுள் இருக்கும் உண்மை என்னவெனில் வாழ்க்கை இரண்டு தெரிவுகளை நமக்கு அளிக்கிறது: ஒன்று நம்மை நாமே வெறுப்போம் அல்லது சுயத்தை வெறுக்கச் சொல்லும் கிறிஸ்துவை வெறுப்போம்.⁹

மேலும், உண்மையுள்ள சீஷனாயிருக்க, அவன் தன் சிலுவையை எடுத்துக் கொண்டு இயேசுவை பின்பற்ற வேண்டும் (காண்க 10:38). லூக்கா “அனுதினமும்” என்ற வார்த்தையைச் சேர்த்து பேசுகிறார் (லூக்கா 9:23). இயேசுவின் நாட்களில் சிலுவை என்பது கழுத்திலே தொங்கவிட்டுக்

கொள்ளக்கூடிய அல்லது சட்டையிலே அணிந்து கொள்ளக்கூடிய ஏதுவான அணிகலனல்ல, மாறாக அது ஒரு சித்திரவதைச் சின்னம். சிலுவையில் அறையப்படுதல் மிகவும் வேதனையைக் கொடுக்கிற, ஒருவரை தாழ்ச்சியடையச் செய்கிற, பயமுறுத்தும் பழங்காலத்து உச்சக்கட்ட தண்டனையாகும். ரோமர்கள் சிலுவையில் அறைவதை கலகம் விளைவிக்கும் சம்பவங்களை தடுத்து நிறுத்தும் பொருட்டு தமது குடிமக்கள் மத்தியில் அமலாக்கியிருந்த ஒரு நடைமுறை. வழக்கப்படி, தண்டனை கொடுக்கப்பட்ட குற்றவாளிகள் மிக பாரமான சிலுவை மரத்தை (*patibulum*) சிலுவையிலறையப்படும் இடத்திற்கு சுமந்து செல்வார்கள் (யோவான் 19:17).¹⁰ அவ்வளையில் அவர்கள் சிலுவையின் பாரத்தை மட்டுமேயல்லாது இகழ்ச்சிகளையும் அவமானங்களையும் வழிநெடுக இருந்து வேடிக்கை பார்ப்போரிடத்திலிருந்து வருபவைகளையும் தாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

இயேசு தமது சீஷர்களிடம் தமது நிமித்தம் வரும் பாடுகளையும் நினைதகளையும் மரணத்தையும் கூட அனுபவிக்க வேண்டுமென்பதைச் சொன்னார். என்னைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்பது அவர்தாமே சிலுவையில் மரிப்பதற்காக எருசலேமுக்குப் போய் கொண்டிருக்கிற அவ்வளையில் அவரைப் பின்பற்றும்படிக் குறிப்பிட்டார். ஒருவேளை பின்னாகப் போ என்று பேதுருவுக்குச் சொன்னதோடு ஒத்துப் போவதாகவும் இருக்கலாம்.

வெளிப்படையாக, பேதுரு தங்களில் யாருமே பாடுபட வேண்டுமெனில் என்று நினைத்திருக்கலாம். அது அவருடைய மிகப் பெரிய தவறு! பின்னதாக, இயேசு பேதுருவிடம் தாமே எந்த விதமான மரணத்தைச் சந்திப்பார் என்பதைச் சொன்னார் - சிலுவையில் அறையப்பட்டு மரிப்பார் (யோவான் 21:18, 19). பாரம்பரியத்தின்படி இயேசுவைப்போல தான் சிலுவையில் அறையப்படுவதற்குத் தகுதியற்றவன் என நினைத்து தன்னை தலைகீழாக சிலுவையில் அறையும்படி கேட்டுக் கொண்டாராம்.¹¹ முடிவில் இந்த மனுஷர்கள் எல்லோருமே பாடுபடத்தான் வேண்டும்.¹² யாக்கோபு யோவான் ஆகியோருடைய தாய் இயேசுவிடத்தில் வந்தபோது, அவருடைய ராஜ்யத்திலே தமது குமாரர்கள் இருவரும் வலது பக்கத்தில் ஒருவனும் இடது பக்கத்தில் ஒருவனும் அமரக் கூடுமா என்று கேட்டாள், அதற்கு அவர் தாம் பானம் பண்ணும் பாத்திரத்தில் அவர்களும் பானம் பண்ண வேண்டும் என்றார். அவர் பாடுபட்டு மரிக்கும் பாத்திரத்தில் அவர்களும் பாடுபட்டு மரிக்க வேண்டும் என்பதே (20:23). பாரம்பரியத்தின்படி, ஒருவரைத்தவிர மற்ற எல்லா அப்போஸ்தலர்களும் இரத்த சாட்சிகளாகவே மரித்தார்கள். யோவான் மட்டுமே சிறை வைக்கப்பட்டு வேதனைகளை அனுபவித்து மரித்தார் என்பது விதிவிலக்கு (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 1:9).

வசனம் 25. சிலுவையை சுமந்து கொண்டு போதல் என்பது கிறிஸ்துவினிமித்தம் தனது ஜீவனையும் இழந்து போவது. தன் ஜீவனை இரட்சிக்க விரும்புகிறவன் அதை இழந்து போவான்; என்னிமித்தமாக தன் ஜீவனை இழந்து போகிறவன் அதைக் கண்டடைவான் என்று இயேசு விளக்கப்படுத்தினார் (10:39ஐக் காண்க).¹³ ஒருவர் தன் ஜீவனைக் காத்துக் கொள்வது என்பது தனக்காக மட்டுமே வாழ்வது. அப்படிப்பட்ட வாழ்க்கை முறை நித்திய ஜீவனை இழந்து போவதில் முடிவடையும். இன்னும் குறிப்பாகச் சொன்னால், Robert H. Gundry சொல்வது போல, “உபத்திரவத்துக்குப் பயந்து

சீஷத்துவத்தை ஒருவர் புறந்தள்ளி, தன்னுடைய மாமிச வாழ்க்கையைக் காத்துக் கொள்வது நித்திய வாழ்க்கையை இழக்கும்படி இட்டுச் செல்கிறது.”¹⁴ இந்த வசனத்தில் குறிப்பிடப்படுகிற “ஜீவன்” எனும் பதம் ஒன்றேல் தற்காலிக வாழ்வைக் (ஜீவனைக்) குறிக்கும் அல்லது நித்திய வாழ்வைக் (ஜீவனைக்) குறிக்கும்.¹⁵ “இதில் எதைத் தெரிவு செய்வீர்கள்?” என்று இயேசு கேட்டார்.

வசனம் 26. அடுத்ததாக கர்த்தர் கேட்டார். மனுஷன் உலகம் முழுவதையும் ஆதாயப்படுத்திக் கொண்டாலும், தன் ஜீவனை நஷ்டப்படுத்தினால் அவனுக்கு லாபம் என்ன? மனுஷன் தன் ஜீவனைக் ஈடாக என்னத்தைக் கொடுப்பான்? “ஜீவன்” (16:25) “ஆத்துமா” ஆகிய வார்த்தைகள் (psuchē) ஒரே கிரேக்கப் பதத்திலிருந்து வந்தவை. கிரேக்க மொழியிலோ செமிட்டிக் மொழியிலோ (கிரேக்கர், எபிரேயர்கள், அசிரியர்கள், பெனிக்கேயர்கள் ஆகியோரின் தொகுப்பு மொழி) “ஆத்துமாவுக்கும்,” “ஜீவனுக்கும்” தெளிவான வித்தியாசம் காணமுடியாது, ஏனெனில் அந்தந்த மொழிகளில், ஒரே வார்த்தை இரண்டு கருத்துக்களையும் குறிப்பிடுகிறது.¹⁶ இந்த வசனப்பகுதியில், “ஆத்துமா” “soul” எனும் வார்த்தை ஒரு பொதுவான மொழிபெயர்ப்பு.

ஒருவர் முழு உலகத்தின் ஆஸ்தியையும் தனது பிடிக்குள் வைத்துக் கொள்ளத்தக்க சாத்தியக் கூறுகள் இருந்தாலும், அது ஒருவரது ஆத்துமாவை இழந்து போவதற்கு மதிப்புள்ளதாய் இருக்குமா? அனைத்து உலக ஆஸ்திகளும் தற்காலிகமானவை (6:19-21). உலகத்தை ஆதாயப்படுத்துவதற்காக தனது ஆத்துமாவை இழக்கிறவன் மிகவும் மதியீனமான ஒரு முதலீட்டைச் செய்கிறான் (19:16-22; லூக்கா 12:16-21; 16:19-31). செல்வங்கள் உருவாக்கப்படலாம் அல்லது இழக்கப்படலாம், ஆனால் ஒவ்வொரு நபரிடமும் இருப்பது ஒரு ஆத்துமா தானே. பரலோகத்திலே பொக்கிஷங்களைக் கொண்டிருந்தல் என்பது, அவைகளை என்றென்றும் கொண்டிருந்தல் என்று அர்த்தப்படுகிறது. ஒருவருடைய ஆத்துமா இழந்து போனபின் “அதற்கு நிகராக” எதையும் கொடுக்க இயலாது அல்லது திரும்பவும் “வாங்கிக்கொள்ள முடியாது.”

வசனம் 27. இயேசு தொடர்ந்து ஒருவன் தன்னை ஏன் வெறுக்க வேண்டும், தன் சிலுவையை எடுத்துக் கொண்டு, அவரைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதை விவரிக்கிறார். மனுஷகுமாரன் தம்முடைய பிதாவின் மகிமை பொருந்தினவராய்த் தம்முடைய தூதரோடுங்கூட வருவார்; அப்பொழுது அவனவனுடைய கிரியைக்குத்தக்கதாக அவனவனுக்கு பலனளிப்பார். (“ஏனெனில்” எனும் பதம் மூலப்பாஷையில் உள்ளது, தமிழில் விடப்பட்டுள்ளது.) அவர் “ஏனெனில்,” அல்லது “ஆகையால்” என்று சொல்லிக் காரணங்களையும் சொல்லுகிறார், இங்கு அவர் இந்த வார்த்தையை மூன்றாவது தடவை சொல்லுகிறார். இங்கு அவர் குறிப்பிடுவது ஒருவன் வரவிருக்கிற நியாயத்தீர்ப்பை மனதில் கொண்டு தன்னைத்தான் வெறுத்து ஜீவியத்தை ஜீவிக்க வேண்டும். கர்த்தர் “மகிமையோடே” (“ராஜரீக சிறப்புக்களுடன்”), “தமது தூதர்களோடு” வருகிறார் (25:31; 1 தெசலோனிகேயர் 4:16; 2 தெசலோனிகேயர் 1:7). அவருடைய இரண்டாம் வருகை முதல் வருகையைப் போலிருக்காது. அவருடைய வருகையை, எல்லோரும் அறிவார்கள் (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 1:7). மனிதவர்க்கத்தை நியாயத்தீர்க்க அவர் வருகிறார். ஒவ்வொரு நபரும் அவனுடைய அல்லது அவருடைய நீதியான தீர்ப்பை அடைவார்கள். இந்த நியாயத்தீர்ப்பு மனுஷருடைய

“கிரியைகளின்” அடிப்படையில் நடக்கும் (ரோமர் 2:5-7; 2 கொரிந்தியர் 5:10; 11:15; 1 பேதுரு 1:17; வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 2:23; 20:12, 13; 22:12). மேலும் அது அவருடைய வார்த்தையின் அடிப்படையிலும் நடக்கும், மற்றும் ஒவ்வொருவருடைய அந்தரங்க கிரியைகள் மற்றும் சிந்தனைகளின் அடிப்படையிலும் நடக்கும் (பிரசங்கி 12:14). நியாயத்தீர்ப்பு முழுவதும் கிறிஸ்துவின் வசனத்தின் அடிப்படையில் நடக்கும் (யோவான் 12:48).

அங்கே இருந்த சிலர் இராஜ்யத்தைக் காண்பார்கள் என்ற இயேசுவின் வாக்குத்தத்தம் (16:28)

²⁸இங்கே நிற்கிறவர்களில் சிலர் மனுஷகுமாரன் தமது இராஜ்யத்தில் வருவதைக் காணாமுன், மரணத்தை ருசிபார்ப்பதில்லை என்று, மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் என்றார்.

வசனம் 28. இயேசு தமது அப்போஸ்தலர்களில் சிலர் தமது இராஜ்யம் “பலத்தோடே” வரும்வரை இருந்து அதைக் காண்பார்கள் என்று வாக்களித்தார் (மாற்கு 9:1). இராஜ்யம் பெந்தெகொஸ்தே நாளில் வந்தபோது, யூதாஸ் காரியோத் தனது உயிரைத் தானே போக்கிக் கொண்டபடியினாலே, அவனைத் தவிர மற்றெல்லா அப்போஸ்தலர்களும் அதைக் காணும்படி வந்திருந்தார்கள் (நடபடிகள் 1:15-2:4). இராஜ்யம் (சபை) வந்து சில ஆண்டுகள் வரை மற்ற பதினொருபேரும் மரணத்தை ருசிபார்க்கவில்லை. “மரணத்தை ருசிபார்த்தல்” என்பது நடைமுறையில் வழங்கும் ஒரு சொற்றொடர் அது மரணத்திற்குள்ளாகும் *செயலைக்* குறிப்பது (யோவான் 8:52; எபிரெயர் 2:9). வசனங்கள் திட்டவாட்டமாக இராஜ்யம் இங்கே இப்பொழுது இருப்பதைப் போதிக்கிறது (1 கொரிந்தியர் 15:24-28; கொலோசெயர் 1:13; எபிரெயர் 12:28; வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 1:9). “தமது இராஜ்யத்தில் வருவது” எனும் சொல் கிறிஸ்தவ யுகத்தில் அவர் இராஜாவாகவும் ஆண்டவராகவும் தமது ஆளுகையில் நுழைகிறார் என்று நிச்சயமாக பொருள்படுகிறது (நடபடிகள் 2:33-36).¹⁷

வசனம் 28க்குக் கொடுக்கப்படும் மற்றொரு விளக்கம் நியாயமானதாகவோ சாத்தியமானதாகவோ காணுவதில்லை. (1) அது அதி காரம் 17ல் காணும் மறுரூபக் காட்சியைக் குறிப்பதாக தர்க்கம் பண்ணுகின்றன. ஆகிலும் அச்சம்பவம் ஆறுநாளைக்குப் பின்பே நிகழ்ந்தது (17:1). இப்படியொரு நிகழ்ச்சி நடந்திருப்பது ஒரு காலத்தின் தொடர் நிகழ்ச்சியாக இடம் பெறவில்லை. மறுரூபக் காட்சியில் இராஜ்யம் ஸ்தாபிக்கப்படவில்லை, மாறாக அது இராஜ்யம் வரும்போது மீண்டும் அனுபவிக்கப்போகிற மகிமையை அங்கே வெளிப்படுத்தியது (யோவான் 17:5).

(2) கி.பி. 70ல் நிகழ்விருந்த எருசலேம் அழிவையும் இவ்வசனம் குறிப்பிடுவதில்லை. எருசலேமின் அழிவு தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பிற்கான சான்று, அது வரவிருந்த கிறிஸ்துவின் இராஜ்யத்துடன் ஒப்பிட முடியாது. எருசலேமின் அழிவுக்கு சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இராஜ்யம் வந்துவிட்டது (காண்க கொலோசெயர் 1:13; வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 1:6).

(3) இன்னும் அதிகமாகச் சொன்னால், இந்த வசனம் கிறிஸ்துவின்

இரண்டாம் வருகையோடு தொடர்புபடுத்த இயலாது. அந்த நிகழ்ச்சி எப்பொழுது இடம் பெறும் என்று தமக்கே தெரியாது என்று இயேசு சொன்னார் (24:36; மாற்கு 13:32), மாறாக இந்த வசனத்தில் அப்போஸ்தலர்களின் வாழ்நாள் காலத்திலேயே இராஜ்யம் வரும் என்பதாக இயேசு பேசினார். வருகைக்கு முன்பு நடைபெறப் போவதாகச் சொல்லப்படும் ஆயிர வருட அரசாட்சி எனும் உபதேசத்துக்கு முரணாக, இயேசு தமது இராஜ்யத்தை ஸ்தாபிக்கும்படியாக வரப்போவதில்லை. அவர் அதை தமது பரமேறுதலுக்கு பின்பு வந்த பெந்தெகொஸ்தே நாளிலேயே ஸ்தாபித்து விட்டார்.

◇◇◇◇◇ பாடங்கள் ◇◇◇◇◇

காணமல் போய் கண்டுபிடித்தல் (16:24-27)

தாழ்மையின் முக்கியத்துவம் குறித்து இயேசு போதித்தார் (23:11; லூக்கா 14:11; 18:14). இதன் விளைவாக, அவர் சொன்னார், “உங்கள் மனதின் எண்ணங்களிலிருந்து நீங்கள் விடுபடுங்கள், உங்களிடமிருந்து உங்கள் மனதின் எண்ணங்களை விடுபடச் செய்யுங்கள்.”

நாம் இழக்க வேண்டிய சிலகாரியங்கள் யாவை?

1. சுயநலம். சுயநலவாதிகள் வளர்ச்சியில்லாதவர்கள். இயேசு சுயத்தை மறுக்கும்படி சொன்னார்.

2. சுயத்தைச் சுற்றியே நினைவு. ஆதாமும் ஏவாளும் ஏதேன் தோட்டத்தில் தாங்களே தங்களுடைய தேவர்களாயிருக்க விரும்பியதுதான் ஏதேனின் பிரச்சனை. பெருமையே அங்கு பிரச்சனையாயிற்று.

3. சுய மனசாட்சியை சார்ந்திருத்தல். “உன்னையே நீ அறிவாய்” என்று உலகம் போதிக்கிறது. சிலர் “உனக்கு நீ உண்மையாயிரு” என்று போதிக்கின்றனர்.

அதற்கு முரணாக, சுயத்தைக் குறித்துப் பின்பற்றும்படி வேதாகமம் மூன்று உபதேசங்களைக் கொடுக்கிறது: நம்மை நாமே மற்றவர்களுக்கு கொடுப்பது, நம்மை நாமே வெறுப்பது, மற்றும் நம்மை நாம் இழப்பது.

ஒருவன் தன் ஜீவனை இழப்பது (16:25)

தேவைப்பட்டால் ஒருவர் கிறிஸ்துவினிமித்தம் தன் ஜீவனையும் கொடுக்க விருப்பமுள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும் என்பது ஒருவகையில் உண்மையாயினும், ஒரு சிலுவையை எடுத்துக் கொண்டு கர்த்தருடைய ஊழியத்தை உலகத்தில் செய்வதும் கூட ஒருவர் தன்னை வெறுப்பதுதான். இழந்து போனவர்களைத் தேடவும், இரட்சிக்கப்பட்டவர்களை இரட்சிக்கப்பட்டவர்களாகவே வைத்துக் கொள்வதும், விழுந்து போனவர்களை மீட்டுக்கொண்டு வருவதிலும் ஒருவன் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்பது இதன் பொருள். “திக்கற்றவர்களையும் விதவைகளையும்” விசாரிக்கிறது “மாசற்ற சுத்தமான பக்தியும்” “உலகத்தால் கறைபடாதபடி தன்னைக் காத்துக் கொள்வதையும்” இது பொருள்படுத்துகிறது (யாக்கோபு 1:27). அப்படியொரு ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்ட வாழ்க்கையை வாழ்வது நித்திய ஜீவனை அடையும் விளைவை ஒருவருக்கு ஏற்படுத்துகிறது.

இரட்சிக்கப்பட விருப்பம் (16:26)

நமக்கு எப்பொழுதும் நடக்கக் கூடிய மிகவும் மோசமான ஒரு துன்பியல் காரியம் என்ன? நேசிக்கப் பட்டவர்களை இழப்பதா? வேலையை இழப்பதா? ஆரோக்கியத்தை இழப்பதா? உண்மையில் இவைகளில் எதுவுமில்லை. இதற்கான பதிலை இயேசு மத்தேயு 16:26ல் சொல்லுகிறார். ஒருவரது வாழ்விலேயே மிகப் பெரிய ஒரு துன்பியல் காரியம் தன் ஆத்துமாவை இழப்பதுதான். யாருமே இழந்தவர்களாக இருக்க வேண்டியதில்லை; தேவன் இரட்சிப்புக்கேதுவாக எல்லா முன்னேற்பாடுகளையும் செய்திருக்கிறார். அப்படி யாரும் இழந்து போனவர்களானால், அது தேவனுடைய குற்றமாகாது (ரோமர் 2:1).

இரட்சிப்புக்கு உலகப்பிரகாரமான ஆஸ்திகள் அவசியமற்றது, கல்வியோ, புகழோ தேவையற்றது. தேவனைப் பிரியப்படுத்த ஒருவனுடைய தேவையெல்லாம் சவிசேஷத்துக்குக் கீழ்ப்படிதல்தான். அதோடு தனது சொந்த இரட்சிப்பின் தேவையை நேர்மையாக ஏற்று தேவன் கட்டளையிட்டவைகளை செய்கிற மனதை அடைய வேண்டும்.

குறிப்புகள்

¹Craig S. Keener, *A Commentary on the Gospel of Matthew* (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1999), 421. ²William Hendriksen, *New Testament Commentary: Exposition of the Gospel According to Matthew* (Grand Rapids, Mich.: Baker Book House, 1973), 654. ³மத்தேயு 12:40; 16:21; 17:23; 20:19; 26:61; 27:40, 63, 64; மாற்கு 8:31; 9:31; 10:34; 14:58; 15:29; லூக்கா 9:22; 13:32; 18:33; 24:7, 21, 46; யோவான் 2:19; நடபடிகள் 10:40; 1 கொரிந்தியர் 15:4. ⁴Michael J. Wilkins, "Matthew," in *Zondervan Illustrated Bible Backgrounds Commentary*, vol. 1, *Matthew, Mark, Luke*, ed. Clinton E. Arnold (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 2002), 104. ⁵Douglas R. A. Hare, *Matthew, Interpretation* (Louisville: John Knox Press, 1993), 194. ⁶Hendriksen, 655. ⁷W. F. Albright and C. S. Mann, *Matthew*, The Anchor Bible (Garden City, N.Y.: Doubleday & Co., 1971), 200. ⁸Hare, 194. ⁹Jack P. Lewis, *A Commentary on the Gospel According to Matthew*, Part 2, *The Living Word Commentary* (Austin, Tex.: Sweet Publishing Co., 1976), 41-42. ¹⁰Plutarch *Moralia* 554B.

¹¹ஆதி பாரம்பரியம் பேதுருவின் இரத்த சாட்சியான மரணம் குறித்து குறிப்பிடுகிறது, ஆகிலும் எப்படிப்பட்ட தண்டனை அளிக்கப்பட்டது என்று வெளியிடவில்லை (*I Clement* 5.4). பின்னதான பதிவேடுகள் அவர் தலைகீழாக சிலுவையில் அறையப்பட்டார் என்று சொல்லுகிறது (*Eusebius Ecclesiastical History* 3.1; பேதுருவின் நடபடிகள் 37-39). பாரம்பரியத்தின் சரிநுட்பத் தன்மை வாக்குவாதத்திற்குரியதாயிருக்கிறபடியால், ஒருவரை தலைகீழாக சிலுவையில் அறைதல் என்பது முன் நடந்திராத ஒன்று அல்ல (*Seneca Consolation to Marcia* 20). ¹²இந்த வாக்கியம் இயேசுவைக் காட்டிக் கொடுத்த யூதாலைத் தவிர, மற்ற எல்லாரையும் குறிப்பிடுகிறது. ¹³யூத எழுத்துக்களில் காணும் இதே போன்ற சிந்தனைகளைக் காண்க, *1 Enoch* 108.10; *2 Baruch* 51.15, 16; *Mishnah Aboth* 4.17; *Talmud Tamid* 32a. ¹⁴Robert H. Gundry, *Matthew: A Commentary on His Literary and Theological Art* (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1982), 340. ¹⁵J. W. McGarvey, *The New Testament Commentary*, vol. 1, *Matthew and Mark* (N.p., 1875; reprint, Delight, Ark.: Gospel Light Publishing Co., n.d.), 148. ¹⁶Lewis, *Matthew*, 42. ¹⁷McGarvey, 149.